

T D M E

Інститут людини

MAGAZINE

Жовтень 2020

**Посвячені на
карантині**

Як це було!

**Дружба,
не виходячи
з дому**

Як соціалізуватися
першачкам?

**Президентська
розмова**

Інтерв'ю з Тамарою Федик

Привіт-привіт! Поки ми сидимо на дистанційному навчанні, закутані в теплий пледик та з чашечкою тепленького напою у руках, пропоную погортати електронні сторінки нашого нового випуску журналу. Цей місяць був у деякому плані незвичним (натякаю на дистанційне ОМЯ), але від того не менш цікавим. Що він нам приніс і чим запам'ятався, ви прочитаєте нижче, а я вам хочу побажати здоров'ячка і сил просинатись опів на дев'яту на пари, та ще й бути такими свіженькими, щоб спокійно могли увімкнути камеру для викладачів.

Ваша головна редакторка - Марія Амосова.

ЗМІСТ

Секрети президентки!	04
Сортувати! Не можна викинути!	09
Реальний упир від Наукового	10
Як тебе не любити, ОМЯ!	12
Супергерої? Та ні, координатори	13
Соціалізуйся, не виходячи з дому!	16

Секрети президентки!

Авторки: Курило Анастасія та Фролова Єкатерина

- Ну що, привіт! Так як до нас прийшло нове покоління і більшість не знає хто ти, і що у нас в університеті, окрім студентських самоврядувань, є ще студентський парламент, то до тебе одразу таке питання: як би ти хотіла, щоб тебе представили?

- Насправді, я вже звикла, що мене більш ніж півроку представляють як Федик Тамару, президентку Київського університету імені Бориса Грінченка. Дуже пишаюся тим, що президентка саме нашого Університету, адже він - це приклад для більшості ЗВО. Коли я відвідую інші університети та спілкуюся зі студентами інших навчальних закладів, а потім повертаюся сюди, в наш рідний Грінченко, — розумію, що зробила правильний вибір 3 роки тому.

- Як ти прийшла до рішення стати президенткою студентського парламенту? Чи було тобі моментами страшно? Це все-таки велика відповідальність.

- Насправді, без підтримки рідних і друзів, я, мабуть, ніколи б до цього не прийшла. Коли була членом студентського парламенту та секретарем, інколи замислювалась про це, але мене щось постійно зупиняло. Настала осінь, прийшло усвідомлення, що скоро вибори. Всі почали запитувати, хто ж буде балотуватись, і... це сталося дуже раптово, оскільки я була впевнена, що не зможу, що в мене не вистачить сил, і що є більш гідні кандидати. Тоді моя передвиборча команда зібралася без мене і вирішила, що стане моєю підтримкою. Коли вони згуртувалися, то підійшли до мене і сказали, щось на кшталт: «Томка, давай! Ми з тобою, ти зможеш!»

Це були Віка Лось, Лера Куклінова, Лерка Чопенко, Андрій Михайлюк та Рустам Брамирський. Ці люди були поруч зі мною шалених 2 місяці підготовки.

Вони були зі мною, коли я казала «О ні, я не можу, я не хочу» - вони завжди були поруч. Без них, можливо, зараз не було би мене, саме президентки.

- Як батьки і близькі люди відреагували на таке твоє рішення? Вони тебе підтримують у цьому плані?

- Це дуже важке для мене питання. Мої батьки підтримують мою активність, але у нас уже 2 роки є актуальна теза: «Активна студентка - горе в родині». Те, що я постійно зайнята, постійно в університеті, постійно активна – звичайно, це впливає на мої стосунки з батьками. Часом виникають певні конфлікти через президентство, але, загалом, мої батьки все розуміють.

Друзі іноді навіть жартують з цього. Коли ми щось плануємо, вони знають, що насамперед потрібно запропонувати це мені, щоб я обрала дату, а потім вже всі інші підлаштовуються. Вони можуть годинами слухати про студентський парламент, про щось, що в мене не виходить, але ніколи не скажуть: «Ти вже набридла!». Розуміють, що я цим живу, і це моє покликання.

- Як ти поєднуєш своє особисте життя із президентством?

- Це також дуже важке для мене питання. У мене немає особистого життя (сміється).

На момент, коли мене обрали президенткою, у мене був хлопець з яким зустрічалася майже 3 роки. Як минув перший місяць моєї каденції, зрозуміла, що в мене стає все більше справ, завдань, що витрачаю все більше часу на університет, то ж я постала перед вибором: або університет, або особисте життя. Вважаю, якби це була дійсно моя людина, він розумів би мої бажання, те, що я цим горю, і підтримував би мене, а не змушував обирати.

Звичайно, я вирішила, що на цьому етапі життя обираю університет та саморозвиток.

- Яку студраду ти вважаєш найслабшою і найсильнішою?

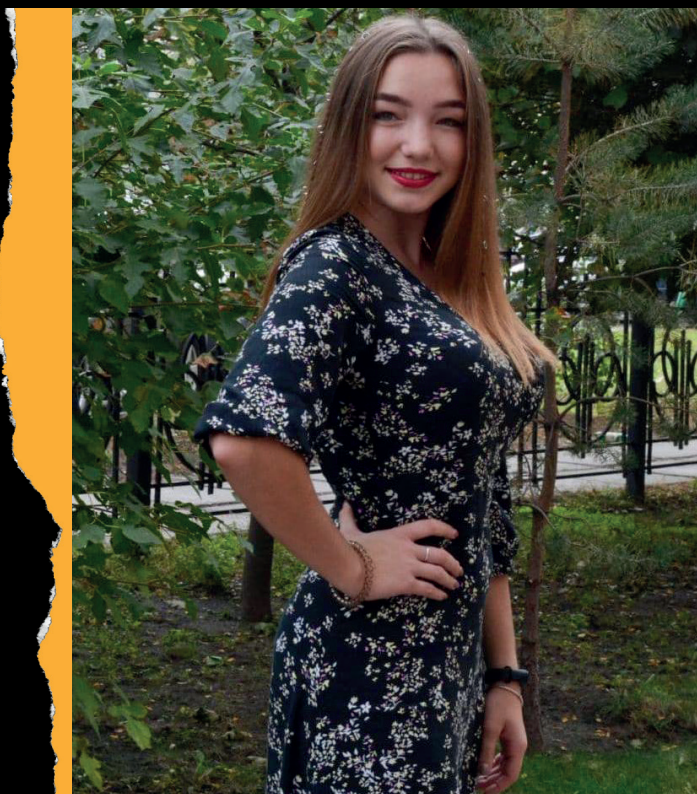
- Я не буду відповідати на це запитання, оскільки вважаю, що кожна студрада по-своєму особлива. У кожній студраді є фішка. Можливо, якби в мене це запитали 2 роки тому, то назвала б когось, але зараз вважаю, що всі студради підтягнулися, особливо за рік президентства Ангеліни Івашкевич, і наразі я намагаюся підтримувати її стратегію. Тобто, у нас немає взагалі якоїсь пасивної студради – в нас кожна студрада працює, і мене дуже з тішить що активізувався Інститут Мистецтв та Факультет здоров'я, фізичного виховання та спорту, і наразі бачу їхню роботу. Ми домоглися за 2 роки з Ангеліною того, щоб у кожного структурного підрозділу були координатори, оскільки 2 роки тому координаторів мали лише одиниці структурних підрозділів. Зараз координатори є у всіх. Я вважаю, це перемога і ми рухаємось далі! Усі студради, усі структурні підрозділи – великі молодці!

- Чи вплинув карантин на твою роботу?

- Мені здається, він вплинув на всіх студентів університету. Коли тільки оголосили карантин, він був розрахований на 3 тижні. Поїхала додому і цих 3 тижні були неймовірно важкими для мене, оскільки я звикла постійно бути серед людей: ходила на пари, потім у мене були якісь зустрічі, якісь засідання, збори, активи – і я була постійно в спілкуванні! А тут, виходить, сиджу і чую людей лише через екран. Тому, перших 3 тижні у мене був такий собі адаптаційний період. Я не хотіла робити нічого, ледве відвідувала пари, а потім прийшло усвідомлення, що на мені лежить велика відповідальність; що я відповідаю не лише за себе, не лише за студентський парламент – я відповідаю за всіх студентів в університеті.

Казала собі, що не маю права опускати руки, адже в мене повірили тоді, то ж я не можу зараз підвести всіх студентів. Це допомогло мені активізуватися самій, активізувати студентський парламент, і ми одразу почали робити якісь інтерактивчики в соціальних мережах. Для нас це тоді вважалося взагалі чимось нереальним: як можна розважатись в інтернеті? То ж ми розпочали з малого, організовуючи різні інтерактивчики в інстаграмі. Потім уже провели фестиваль про цінності університету, і зараз для нас подібні активності здаються більш реальними.

Хоча наразі умови пандемії все погіршуються і погіршуються, проте для нас тепер це не так страшно. Усі потрохи звикають до такого формату: формату онлайн та відео. Так само всі члени парламенту звикли, що по-іншому зараз, на жаль, не буде, і тому ми генеруємо ідеї, як удосконалювати цей онлайн-формат щоб це було цікаво студентам.

- Який був найяскравіший спогад у тебе з твоєю командою?

- У мене багато яскравих спогадів, але найбільше запам'ятався той, коли ми знімали презентацію Студентського парламенту.

Знімали в різні дні, але фінальний кадр мав бути на вертолітному майданчику в центрі міста, недалеко від Арсенальної. Ми його замовили, заплатили за нього власні кошти, і там нас мав знімати квадрокоптер. Це була зима, січень місяць, і ми всі вирішили, що в нас має бути чорний низ, білий верх. Були у тоненьких блузочках й сорочках і намагалися відзняти цей кадр дуже довго. Квадрокоптер не хотів літати, тому що там стояли заглушки, а ми цього не продумали. Дуже сильно змерзли і просто хотіли, щоб це якнайшвидше завершилося. Усі гріли одне одного, вже ніхто не хотів зніматися, але в результаті кадри вийшли дуже класні!

- Які якості мають бути у президента студентського парламенту?

- Я вважаю, що насамперед це стресостійкість, також відповідальність, ну і найголовніше – це бажання. Якщо людина хоче щось робити, якщо в неї всередині горить цей вогник, якщо вона хоче щось змінювати і вести за собою людей – усе інше підтягнеться, за нею підуть люди, і навіть якщо людина може нічого не вміти ідучи на цю посаду, але має бажання, то вона гори зверне. Тому я завжди дослухаюся до думки, що краще взяти ту людину, у якої є бажання, а ніж ту, у якої є досвід.

- Як тобі цьогорічне ОМЯ?

- Цьогорічне ОМЯ... Коли розпочинали говорити про ОМЯ, то так і думали, що все відбудеться в онлайн-форматі. Ми бачили ситуацію, яка складається у нас в Україні – і взагалі у світі, – то ж ми продумували одразу два варіанти. На мою думку, ОМЯ це, насамперед, не саме шоу – а важливий процес підготовки, оскільки студенти збираються, пишуть сценарій, придумують танці, репетирують, і постійно ось ця командна робота, системність цих тренувань – вона згуртовує, акліматизує першокурсників, особливо тих, які приїхали з інших міст у Київ.

Звичайно, репетиції перенесли на свіже повітря, щоб менше була ймовірність захворіти. Я дуже рада, що це відбулося й усі відеоматеріали відзняті. Студенти вже знаходяться на дистанційному навчанні, багато хто поїхав додому, то ж вважаю, що ми просто застрибнули в останній потяг й ідеально розрахували всі дати до нашого закриття.

- Які люди тебе мотивували? На яких людей ти рівнялась? Хто був для тебе прикладом?

- Я не знаю, насправді, в мене не було такого, що «Ось, я хочу бути, як ця людина!». Звичайно, я цілий рік дивилась на Ангеліну Івашкевич, яка була президенткою, й інколи у мене були думки, що я хочу так само, але, як уже говорила – взагалі не вірила у свої сили.

А потім не намагалася бути схожою на когось. Просто хотіла створити нову себе, у ролі президентки.

- Чи були в тебе якісь ідеї створити нові івенти в нашому університеті в умовах карантину?

- Звичайно, є ідеї, й досить багато, проте втілити їх у життя в реальності набагато важче, ніж у голові. Але в мене є ще трохи часу, і тому я думаю, що ми з парламентом, нашою командою динозаврів, покажемо клас.

Зараз ми готуємось до Дня студента. Це буде взагалі не формат ОМЯ, чи фестивалю – це буде щось категорично нове, але поки що не хочу розповідати всіх секретів. Ви все усі побачите зовсім скоро.

- Назви топ 3 того, що тобі не подобається в стандартизованому управлінні університету?

- Якби я була президенткою не нашого університету, то можливо у мене щось таке було би, але зараз я навіть назвати не можу такого. Навіть якщо чогось не розумію і, наприклад, мені щось не подобається, – мені не скажуть:

«Роби, тому що ось тут так прописано, ти мусиш це робити». Мені завжди пояснюють, чому це варто робити і як це потрібно робити. Звичайно президентство – це багато документальної роботи. Тобто, коли ти просто член парламенту на тебе так не лягає ця документальна робота, а зараз усе навпаки. Спочатку це мені не подобалось, але зараз я розумію наскільки важливе ведення цієї документації – і це завдяки нашій адміністрації.

- Кого ти бачиш наступним президентом парламенту?

- Я так очікувала цього запитання! Насправді, поки що я не знаю. Я звичайно могла сказати, що як оберуть студенти так і буде, але я вважаю, що людину, яка хоче бути президентом, потрібно готувати. Їй потрібно передавати знання про президентство раніше, ніж він чи вона стане президентом чи президенткою. Я вже помітила кількох таких людей, але все, звичайно, залежить від того чи вони захочуть, і як все взагалі буде, адже бажання – це одне, а робота на практиці — це зовсім інше.

Власне, я собі уявляла по-іншому роботу президентки коли дивилась на Ангеліну. А потім зрозуміла, що ми багато чого не знали, як члени парламенту, тому що вона виконувала в рази більше роботи, аніж ми бачили.

Тому думаю, що це будуть люди, яких я буду готувати протягом кількох місяців до завершення моєї каденції, а далі вже як оберуть студенти.

Сортувати! Не можна викинути!

Авторка: Іщенко Оксана

Сортувати я почала кілька років тому, коли у мене зібралось дуже багато паперів після навчального року у школі. Тоді вирішила знайти пункт переробки сміття та віднести все моє паперове багатство. На той час я мало знала про сортування, повторний вжиток та переробку. Швидко прочитавши кілька перших статей про сортувальні станції Києва, збрала великі пакети сміття і приїхала на громадському транспорті у вихідний для пункту день. Це був факап: захопившись ідеєю, я просто не подивилась на графік роботи. Важливо сказати, що я дійсно привезла сміття знову додому. Тоді вирішила, що возити щось кудись так далеко — це для мене трохи обтяжливо, тому відклала цю ідею до кращих часів.

Вони настали за кілька днів. Коли мені ще раз захотілось позбавитись цього сміття, але я точно була переконана, що у звичайному смітнику його не лишу, бо вже дуже багато моїх сил було вкладено у звичайний папір.

Тому, щоб краще розібратися у цій темі, багато часу проводила у пошуках еконовинного району, зацікавлених в екотемі людей та переглядала тематичні відеоролики. Я відкрила для себе додаток «Сортуй». Рекомендую, якщо ви маєте бажання почати сортувати — там є підказки по роздільному збору сміття, правила переробки, і найголовніше — ти можеш подивитися й знайти найближчу, найзручнішу сортувальну станцію.

Наразі збираю пластик, скло, папір, метал і відношу на найближчу точку збору вторинної сировини, а батарейки залишаю в окремих контейнерах.

Реальний упир від Наукового

Автор: Дмитро Яцков

Сьогодні ми розповімо вам кілька цікавих фактів про страшного кровожеера - Дракулу. Персонаж, створений уявою Брема Стокера, є одним з найбільш знаменитих вампірів у літературі. Але він і в підметки не годиться своєму прообразу - князю Валахії (нині Румунії) Владу III Цепешу, на прізвисько Дракула.

1. Зловісний князь змочував свій хліб у відра з кров'ю.

Правитель Валахії не пив кров з шиї своїх жертв, але все ж таки вживав її у їжу, при тому полюбляв людську: змочував хліб у відра з кров'ю своїх жертв. Рукопис 15-го століття, авторства Мішеля Бехайма, що описує історію Влада III Цепеша, розповідає про те, як князь запросив у свій особняк кількох гостей, влаштував бенкет, опісля посадив бідолах на кілок прямо за обіднім столом. Потім, не поспішаючи, закінчив свій обід, занурюючи хліб у відра, завбачливо підставлені під кілки з жертвами.

2. Дракула означає Син Дракона

Цепеш вважав за краще, щоб його називали Дракула. Його батько, Влад II, був членом таємного товариства Ордену Дракона. Старший князь настільки цим пишався, що своє власне ім'я змінив на «Дракул» - так звучить румунською мовою слово «Дракон». Влад III теж пізніше вступив до Ордену, і став величатися «Дракула», або «Син Дракона», хоча з часом народ присвоїв цьому імені іншого значення: «Син Диявола».

3. Румунський правитель позбувався всіх хворих і бідняків, спалюючи їх живцем

У спробі навести порядок на вулицях столиці Валахії міста Тирговіште, Дракула одного разу покликав усіх жебраків, хворих і волоцюг в один зі своїх будинків під приводом свята. Після того, як вони поїли, Влад ввічливо вибачився, вийшов геть і наказав забити всі вікна і двері в будинку. Потім будинок спалили. За даними літописів того часу, жодна людина не вижила.

5. Тіло Дракули зникло

Князь загинув на полі бойових дій під час війни з турками. Його репутація послужила йому погану службу: багато хто з румунських солдатів перейшов на бік ворога, бачачи, що там відсоток посаджених на кіл значно нижче. Так що, можливо, власні піддані відрубали князю голову, яку послали турецькому султану. Турецький правитель проткнув її списом і повісив на стіну свого палацу. Вважається, що тіло Дракули було поховано на кладовищі монастиря Снагов на околиці Бухареста. Проте є суперечливі чутки: одні стверджують, що тіло князя так і не знайшли, інші - що останки були поховані, але потім зникли. Друга версія здається правдивішою, оскільки Влад III, ймовірно, був похований зі скарбами, і до могили могли дістатися грабіжники.

4. Влад III отруїв власні колодязі на зло турецьким загарбникам

У 15-му столітті Волощина перебувала під постійною загрозою турецького вторгнення. Дракула, який не любив бути загнаним у кут, послав війська, аби вигнати турків зі своєї землі. Зрештою загарбники стали перемагати і змусили війська князя відступити, проте Дракула виявився не таким простим. Під час відступу він спалював власні села, щоб туркам було ніде відпочити і поповнити запаси провіанту. Більш того, Влад отруїв усі колодязі і вбив тисячі жителів, щоб все це не дісталось загарбникам.

Як тебе не любити, ОМЯ!

Авторка: Герасимюк Валерія

ОМЯ — це, як всі знають, дебют першокурсників. До того, як я вступила до університету Грінченка, навіть і не чула про такий захід. Та все ж мені було цікаво. Насправді, нещодавно я почала боятися сцени з незрозумілих для себе причин, хоч і займалась 13 років народною хореографією. Захотілось побороти це та показати себе справжню. Тому «пішла у бій». Усе починалося з теплого спілкування із нашими координаторами та обговорення даної нам теми. Велика кількість годин на репетиціях та за розмовами, безсонні ночі в роздумах та постановці танцю. Цей період, на той час, для мене був таким тяжким, я навіть не розуміла, що відбувається насправді...

Ось ми стоїмо на сцені: руки трясуться, ноги трясуться... Я забула все на світі... Не пам'ятаю що, хто і як робив. Пам'ятаю лише свої відчуття: це було кайфово! Знаю, що наш виступ не був ідеальним, з багатьох причин. Та я зрозуміла, що ж все-таки відбулось насправді: ми по-тихеньку стали однією великою дружною сім'єю. Не помічаючи, наскільки краще почали спілкуватися після довгих годин процесу підготовки, скільки було смішних та зворушливих моментів. Те, що ми хотіли показати на сцені, відбулося в реальному житті.

Тепер я розумію, чому старші курси хочуть повернутися в цей час. Та нічого, далі - більше!!!

Супергерої? Та ні, координатори

Авторка: Курило Анастасія

Хеййоууу!!!! Знаєш про що ця стаття? Про найкращих у світі наставників – координаторів Інституту людини! У сенсі ти не знаєш хто це такі??? Це старшокурсники, які допомагають першачкам адаптуватися в університеті, люди які діляться досвідом у підготовці до Ось Ми Які та просто шалена підтримка. Тепер зрозуміло?) У цьому році таких прекрасних людей було 15! Наставляли наших коордів дві прекрасні та тендітні дівчини - Бородата Жоана та Снітко Маргарита, які довели, що у будь-яких умовах можна випустити зі школи координаторів. Цей досвід є дуже цінним і незабутнім для кожного з нас. А зараз ми б хотіли дати слово людям, від яких і залежало майбутнє покоління Інституту людини:

«Ми - координатори найкращої і найзапальнішої групи ЛОГБ-1-20. Наші перваки були націлені розпалити вогонь у серцях усіх і зробити крутий виступ для вас. Ми довго і плідно працювали над тим, щоб допомогти їм реалізувати це. Чи вийшло у нас? Це ви можете сказати переглянувши відео на ютубі. Окрім цього, особисто нам, координаторство дало досвід та неймовірні емоції, ми відчули на собі, як це - бути духовними лідерами, підтримувати запал у групі та зберігати віру у себе. Також це нам подарувало крутезних малих і відчуття, що з ними ми перевернемо гори. Наша пісня «Хей люди, ми тепер в ютубі» лунала по своїй території інституту. Активні, креативні, емоційні, божевільні - так-так це все про ЛОГ-1».

**Координатори групи ЛОГБ-1-20-4.0д Тро-
стянська Олександра та Кононов Ярослав.**

«САРП. З цією групою було багато складнощів, але ми справилися з ними. Було всього 8 учасників з 21, але це не завадило отримати похвалу після ОМЯ. Кожен з групи зробив свій вклад і отримав результат. ОМЯ було клопіткою роботою, але ми з координаторами та САРП справились настільки, наскільки це від нас залежало. Репетиції були насичені і результативні. Дякую моїй улюбленій групі за дорогоцінний досвід.»

**Координатори групи САРПБ-1-20-4.0д Тур-
ченко Наталія, Шушкевич Олександра та
Купрієнко Анастасія.**

«Координаторство... Для нас це була незапланована пригода, яка стала дуже цікавим досвідом. Спочатку всі думки були досить хвилюючі, адже це перше координаторство, і завжди був страх наробити помилок. Але не помиляється лиш той, хто не ходить на репетиції :) Ми навчились робити багато справ одночасно і швидко приймати рішення. Координаторство було ресурсом для розвитку лідерських та комунікативних якостей. Крім цього, було дуже багато веселих моментів, які наповнили ці кілька тижнів - ми супербагато співали! Група дуже класно відреагувала на музичні смаки координаторів. Було надзвичайно приємно відриватись на перервах з хорошими людьми і піснями. А ще ми мали душевні розмови, де дізнавались нові факти одне про одного і обмінювались смішними історіями.» **Координатори групи ЛОГБ-2-20-4.0д. Іщенко Оксана, Рибачек Марина та Ардашов Дмитро.**

«У першу чергу, координаторство дало нам незабутній досвід та емоції. Моментами було складно, але щоразу, коли ми долали ці проблеми разом з групою, я відчував дуже сильне задоволення. Ці відчуття схожі з крепатурою, коли ти цілий день займаєшся і повертаєшся додому досить втомлений фізично, але з дуже гарним настроєм. Координаторство в нас асоціюється з атмосферними репетиціями з групою, жартами, які розуміємо тільки ми, та з локальними мемами. У нас не було гарних умов для репетицій, ресурсів, але ми змогли, та показали, що при бажанні складнощі - не проблема, це просто ще одна сходинка на нашому шляху. Ми дуже раді, що стали координаторами, та, в певному сенсі, частиною їх групи.» **Координатори групи ПБУБ-1-20-4.0д Савенко Анна та Джемма Дмитро.**

«Насправді, одного випуску журналу не вистачить, щоб описати ті емоції, які з'явилися з появою у моєму житті прекрасної групи практичних психологів, але я буду намагатися висловитися коротше. Коли вперше побачила їх на посвяті, мені було дуже моторошно, адже не знала чи стану для них тією людиною яку будуть поважати та любити. Кожен/кожна з них є дійсно особистістю зі своїми поглядами на життя, і я взагалі не розуміла, як об'єднати всіх в одну команду, але, познайомившись із групою, зрозуміла, що це буде неважко втілити: такі щирі та дружні люди мені давно не зустрічались. Кожна/кожен із усіх двадцяти п'яти назавжди викарбувались у моєму сердечку. Звісно, велика кількість репетицій, постійний пошук місця для них та відсутність часу - виснажували, але той заряд енергії і позитиву, що давали нам ці малі, перекривав усе негативне, що було. Ми дійсно полюбили кожну/кожного з них, і вже не уявляємо, як це - не хіхікати кожного дня з того, що пишуть у нашу спільну групу ці зірки. Дуже вдячні долі і людям, що були поруч, за цей неоціненний досвід та незабутні емоції.»

Координатори групи ППБ-1-20-4.0д Курило Анастасія, Сердюченко Анастасія, Ткаченко Ірина.

«Моя друга рідна група КП, так їх можна описати. Якщо казати чесно, цей досвід координаторства дав мені позитив на дуже довгий час, навіть згадуючи їх зараз у мене з'являється посмішка на обличчі.

Хоч я із групи САРП, це не заважало мені співати: «КП об'єднані цим місцем!».

На відміну від мого напарника, я - КП-шка «від народження» і, дізнавшись, що у мене буде група з моєю освітньою програмою, була неймовірно щаслива, а коли познайомилась із ними, то моєму щастю уже не було меж. Усі вони - абсолютно різні, але всі однаково улюблені. Кожна їх посмішка, кожен погляд несуть у собі шалену енергетику, яка справді заряджає. Перебуваючи по 6 годин на репетиції, ти виснажуєшся фізично, але той фідбек, що дають тобі перваки - не можна зрівняти ні з чим. З гордістю можемо сказати, що доклали руку до створення майбутнього ІЛ, бо це покоління обов'язково принесе свої зміни. Ми - сім'я, і ми у них віримо!»

Координатори групи КПБ-1-20-4.0д Матрунчик Ірина та Мороз Максим.

Соціалізуйся, не виходячи з дому!

Авторка: Ельміра Харченко

Йди на зустріч власному страху!

Зона комфорту покинула чат. Потрібно пересилити себе та написати хоч одне повідомлення, підтримати діалог або просто відправити стікер. Це не просто, бо ми ніколи не знаємо, як відреагують на нас люди. Проте краще один раз спробувати, ніж днями сидіти та ще більше «накручувати» себе.

Усе минає...

Кожен з нас боявся йти до першого класу, потім до 11, здавати ЗНО та вступати до університету. Зараз ми згадуємо ці періоди свого життя з посмішкою на обличчі та радіємо, що пройшли цей шлях. Колись будемо й на четвертому курсі та ці проблеми будуть для нас далекими й неважливими.

Карантин не буде тривати вічно, усі ми всеодно будемо знову навчатись пліч-о-пліч, усі познайомимось та знайдемо спільну мову, тому нам потрібно просто пережити цей період. А щоб це тривало не дуже довго, ми повинні дотримуватись усіх правил безпеки: носити маски, пити гарячий чай та не примножувати число хворих на коронавірус. Ти все зможеш, я у тебе вірю!

Усім не сподобаєшся

Це правда, ти ніколи не зможеш сподобатись усім. Та і навіщо тобі це? Проте якщо почнеш себе проявляти в спілкуванні та брати участь в обговоренні чогось, то комусь прийде до душі твоя думка, а когось, можливо, роздратує. Але стовідсотково знайдеться хоча б одна людина, яка тебе підтримає й цінності якої співпадуть з твоїми, та, напевно, вона захоче дізнатись про тебе більше, або ти про неї. Інколи достатньо всього однієї людини, щоб не відчувати себе самотнім та відторненим.

НАД ЖУРНАЛОМ ПРАЦЮВАЛИ

Автори:

Фролова Єкатерина,
Герасимюк Валерія,
Ельміра Харченко,
Курило Анастасія,
Дмитро Яцков,
Іщенко Оксана

Головна редакторка:

Амосова Марія

Редактори:

Агапій Марина,
Курило Анастасія

Фотографія:

Курило Анастасія

Редакція журналу
“ТамДеМиЄ”

Київський університет
ім. Бориса Грінченка
Інститут людини
м.Київ, бул. І.Шамо, 18/2

TDME

З питань співпраці
звертайтеся до головного
редактора
amosovamasa8@gmail.com

Наші соціальні мережі:

Instagram: [il_grinchevkivci](#)

Telegram: [il_grinchevkivci](#)

Facebook: Студенти

Інституту людини